

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: Udrag fra Udvalgte digte

Citation: Aarestrup, Emil: "Udvalgte digte", i Aarestrup, Emil: *Udvalgte digte*, udg. af Dan Ringgaard , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1999, s. 272.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aarestrup07val-shoot-idm139875153548848/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte digte

sig hen til sin egen logik. Tingene splittes, og detaljen og øjeblikket træder frem. Det er baggrunden for det brudte og præcise hos Aarestrup.

«En Middags» (s. 108-109) er et med god grund ofte benyttet eksempel på, hvordan naturen ophøjes til kunst, først gennem spejlingen i floden, siden gennem den forarbejdning af naturen, vi ser i vandspejlet: forellen på fadet fremfor i vandet, vinen i glasset fremfor i drueskallen og orangen i kvindens mund fremfor i skrællen. Det er et lykkeligt tab af natur og en dobbelt indramning af den, hvor kvinden får en midterposition, indrammet af spejlingen, og som sådan en del af den kunstfærdige natur, men også selv ramme for naturen, i skikkelse af orangen, og på den facon en del af kunsten. Endelig er orangen en metafor for solen, så kvinden mikro-makrokosmisk både indeholder og indeholdes af skabelsen. Digtet skriver sig gennem kunsten tilbage til den store natur. Nydelsen ved det prægtige syn fordobler sig i første strofes lydlige pragt: klangligt slynger s- og f-lydene sig overdådigt, rytmisk gør udbruddet, afbrydelsen og først og fremmest enjambementerne talen plastisk. Det er en plasticitet, der er synliggjort i spejlingen i floden: flodens bevægelser gør billedet bevægeligt. Strofe 1 er gracios som forellen. Den peger ikke kun på taflet, der i forvejen er kunstgjort natur, den peger også på sig selv som en kunst på nip-pet til at blive rigor mortis.

Den sidste strofe bryder tvetydigt af med et «Ak», der står i modsætning til de første strofers «See». At det er et fortrydeligt udbrud, bekræftes af strofens nedbremsning ved mindre skøn og sparsomt varieret gentagelse uden enjambement, og af det tilsyneladende brud i motiv. Den bliver modstrofe og melankolsk. Men tabet af natur er noget godt i de foregående strofer, og sidste strofe kan være spejlbilledets baggrund og noget, der ikke vinker farvel, men goddag. Den fjerne lokalitet kan være et lokkende refugium, hvor de indtryk, der i forvejen er dobbelt kunstiggjorte ved den dobbelte indramning, får deres tredje indramning, nemlig cellen, der selv er indrammet af bjergene og klosteret. Cellen konnoterer i øvrigt biens celle, og digtningen er i «Lokkerne» som bien, der efter at have samlet af blomsterne flyver «langsom til sin Celle / Tung af Sodme, skjønhedsdrukken». I «Lokkerne» er turen retur